

gas seisis suure riuli páál peremehe suur wiina pudel, kust homiku terwise joomiseks klaasist taidetud oli ja siis tais walatud ja wana koha páale tagasi pandud. Murgaš maos oli páale selle weel wee pang, mis ligi poolest saadik wet tais oli. Hansu nöu oli peetud ja ootas üksnes weel parajat aega, mill seda korda saata wöis. Seks pidi tal pea ðnne-lik juhtumine appi tulema.

Üks rátsep, kelle nimi Riidekoi oli, oli ka pulma palutud. Mehike oli aga kange märjukese armastaja ja et märjukest pulmas ilma hinnata saada oli, siis imes ta ennast nenda tais, et ta enam maast ega taewast ei teadnud. Kui Hans forra ðue láks, leidis ta toa otsas rátsepa pikali maas olewat. Rátsep Riidekoid nähes tulgatas Hansul korraga håå nöu meelde. Ta teadis et peremehel kits oli, kes kõik enesega teha laäki, mis iial taheti. See pidi ta nöu korda saata aitama. Enne seda láks ta ometi weel tappa ja otsis salaja naeste käärid ja triikraua üles. Need piistis ta ðlma alla, láks wålja, wöttis håå

pika nööri ligi, tõi kitse laudast wålja rátsepa juurde ja fatsuš rátsepa kitse selga tösta. Et Riidekoi kerge oli, nagu enamiste kõik rátsepad, siis láks tal see kergestest korda, ta sidus selle páale Riidekoi nööriga kitse selga kinni, Riidekoi selga jálle triikraua ja nööbi auku käärid ja ajas siis kitse rátsepaga pulma koja ukse ette. Selle páale kargas ta tappa ja húudis walju hålega: „Türklased tulewad! Türklased tulewad!” kus juures ta isi wága ehmatanud n’agu tegi. Suured ja wáiksed joostiwad ðue waatama; kartus ja uudese himu oli kõigil súdames. Üues ei olnud aga muud kedagi náha, kui rátsep kitse seljas. Kõik hakasid nüüd suure håålega naerma. „Ets ole ikka rátsepade Türgi sõtta minemisest ráagitud,” ütlesid mitmed, „oga ilmaški seda nainud, nüüd on lugu ometi ilmsi!

Selle aja sees, kui pulmalised ðues rátsepa kallal naersid, oli Hans toas kangelaste ametis. Kõik olid türlaste hirmuga toast wålja joostnud ja üksi Hans tappa jáanud. „Nüüd on para s. aeg,” móties Hans. „On enne-